

אשרי העם יודעי תרועה שמכירין לפתות את בוראן בתרועה מורנו הרב יצחק מרדכי הכהן רובין שליט"א

דרשה לפני תקיעת שופר - ראש השנה תשע"ח

הפיתוי לקב"ה הוא שהאדם בא לפני המלך ואומר לו כביכול "חטאתי" וחטא היא מרידה במלכות היא סתירה לכל המושג של עבד העושה רצון קונו, אבל כאשר אדם ממליך את הקב"ה הרי הוא בחדא מחתא אומר למלך איני מורד בך ח"ו אלא מקבל עלי מלכותך, אלא שהחטא הוא סתירה לכל ההמלכה, כאן בא הפיתוי שאה"נ היתה התנהגות שאינה נאותה אבל בתוך תוכי פנימה אני שבור ורצוץ, זוהי קול היבבא קול בכיה דקה שמראה על שברון הלב, זה לא קול שלם זה קול שבור.

בראש השנה כתיב ועשיתם ולא כתיב והקרבתם, "ועשיתם עולה" מעלה אני עליכם כאילו היום נעשיתם לפני כאילו היום בראתי אתכם בריה חדשה. איך אדם הופך בראש השנה לבריה חדשה, על ידי שהוא בעצם מתחדש מכל ההויה הכללית שלו בימות השנה כעת בראש השנה מתגלה החלק הפנימי שלו והוא בבחינת פנים חדשות באו לכאן.

הוא משנה כביכול את שמו כמו שכותב הרמב"ם בהלכות תשובה עד עתה היה משוקץ וכו' אבל מעתה הוא הופך לרוח חדשה אתן בקרבי.

אומות העולם יודעים לתקוע בשופר אבל אינם יודעים לפתות את בוראם אינם יודעים את הסוד העמוק שיש בשופר שעומקו היא ההמלכה של הקב"ה, המלכה כזו שבאה מתוך הלב פנימה בלי שום חציצה.

אשרי הם יודעי תרועה, יש כאן ידיעה מיוחדת שמתאימה רק לעם ישראל שהם יודעים איך לבוא בדברים עם בורא עולם, ואז הקב"ה עובר מכסא דין לכסא רחמים כיון שכאשר יש המלכה יש חזרה טבעית מהמרידה.

הקול הפנימי והטהור יכול להגיע רק משופר ולכן אומות העולם ממליכים את המלכים שלהם בנבל וכינור בתוף ובמחול, הם צריכים את המנגינה היפה אבל עם ישראל צריך את ההמלכה לא את התפאורה, וההמלכה כיון שהיא פנימית יכולה היא להגיע רק על ידי קול השופר.

אמרו לפני מלכיות וזכרונות ובמה "בשופר" מובא מבעל התניא שבשופר אין הכוונה בשם הכלי אלא ב- שופר דהיינו בתוך השופר, כל ההמלכה והזכירה באה מתוך השופר שהוא הקול הפנימי של האדם.

איתא במדרש ויק"ר פרשת אמור [כ"ט, ד'] א"ר יאשיה כתיב אשרי העם יודעי תרועה וכי אין אומות העולם יודעים להריע כמה קרנות יש להן כמה בוקינוס יש להם כמה סלפירגסי יש להם ואמרת אשרי העם יודעי תרועה אלא שהן מכירין לפתות את בוראן בתרועה והוא עומד מכסא הדין לכסא רחמים ומתמלא עליהם רחמים והופך להם מדת הדין למדת רחמים אימתי בחדש השביעי.

והנה דברי חז"ל אלו צריכים תלמוד מהי הידיעה המיוחדת שיש לעם ישראל שאין לאומות העולם, ומה המיוחד בכך שהם יודעי "תרועה" ולא אמרו שהם יודעי "תקיעה" וביותר איזה ידיעה מיוחדת יש בהוצאת קול התרועה מהשופר שאף שאמרו בה שהיא חכמה ואינה מלאכה אבל רבים וגם טובים יודעים לעשות כן. וכן מה הוא לשון "פיתוי" שיודעים לפתות את בוראם והרי בדרך כלל משמעות לשון של פיתוי היא באופן שלילי שמביאים אדם לעשות דבר שאינו הגון וראוי.

ובשנה אחרת בארנו את עניין השופר שהוא מוציא את הקול הפנימי של האדם קול שאין בו התערבות של הגוף, בכל דיבור הגוף מעורב בחיתוך המילים בעקימת שפתיו אבל כאשר אדם מוציא את קולו הפנימי על ידי השופר יוצאת הנקודה הפנימית והטהורה של האדם, כאשר הוא מדבר הוא יכול להיות בבחינת ולבם בל עמהם, הדיבור הוא מן השפה ולחוץ משא"כ כאשר יוצא קול על ידי תקיעה זהו קול בלי תערובת של הגוף.

וביותר כאשר הוא קול של בני ששם לא שייך שאדם יהיה כמתחזה שהרי בני הוא דבר שבא בצורה שאינה נשלטת. קול של בני מגלה את האמת האמיתית של האדם בלי שום התערבות חיצונית.

ראש השנה הוא יום ההמלכה של הקב"ה לכן זהו יום שלא עוסקים בו בבקשות אלא כל כולנו עומדים וממליכים את הקב"ה למלך על כל הארץ. המלכה היא דבר פנימי ולא חיצוני, פירוש הדברים שמי שמתחווה למלך אבל לא מאמין שהוא השליט אלא עושה זאת מפני היראה, אין זו המלכה זו אחיזת עיניים, כאשר אדם תוקע בשופר הוא ממליך את הקב"ה מתוך עמקי נפשו, זוהי המלכה אמיתית.